

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **K. V.**,
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 6. 2017, č. j. JMK 86243/2017, sp. zn. S-JMK 146169/2016/OD/Zo,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j. JMK 86243/2017, sp. zn. S-JMK 146169/2016/OD/Zo, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 18. 7. 2016, č. j. ODSČ-90912/15-20, **se z r u š u j í** pro nezákonnost a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností

(dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 7. 2016, č. j. ODSČ-90912/15-20 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, jehož se jako provozovatel vozidla tovární značky V., reg. zn., měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení pravidel silničního provozu předmětným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Stará osada 15 v Brně dne 17. 10. 2014 v 15:23 hod.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 21. 8. 2017, doručené zdejšímu soudu téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rovněž prvostupňového rozhodnutí, neboť důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí v něm mají původ. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné pro rozpor s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný aproboval prvostupňové rozhodnutí, ačkoliv bylo nepřezkoumatelné a nezákonné.
5. Žalobce své žalobní námítky shrnul do celkem devíti bodů, pojmenovaných: prekluze, společné řízení, vady výroku, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, retroaktivita, nezbytné kroky, zavinění, nepřezkoumatelnost a protiústavnost.
6. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části VI. odůvodnění.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 10. 2017, doručeném krajskému soudu dne 24. 10. 2017, s podanou žalobou nesouhlasil a považoval napadené rozhodnutí za správné a odůvodněné. Poukázal přitom na to, že žalobce v žalobě uvedl celou sadu

konkrétních námitek směřujících proti prvostupňovému rozhodnutí, které neuplatnil ve správním řízení, přestože tak učinit mohl a nejde o skutečnosti, které by vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí.

9. Žalovaný dále upozornil na dlouhodobou a účelovou procesní strategii žalobce, kdy opakovaně v obdobných řízeních podává stručné odvolání, aby až ve správní žalobě zahltil správní soudy sériemi námitek, vesměs paradoxně namířenými nikoliv proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti prvostupňovému rozhodnutí. Žaloba tak v rukou žalobce v podstatě nahrazuje odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Akceptace takového zjevně účelového postupu by de facto popírala smysl odvolacího řízení a navíc je takový postup zcela v rozporu s účelem správního i soudního přezkumu, neboť úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem.
10. K žalobcem tvrzenému zániku odpovědnosti za správní delikt žalobce odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-53.
11. Žalovaný dále považoval za případné a odpovídající známému postupu zmocněnce žalobce, pokud při zkoumání, zda správní orgán I. stupně podnikl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, svůj postup podpoří zkušenostmi ze své vlastní soustavné úřední činnosti, které svědčí o tom, že postup zmocněnce žalobce je pouze účelovým zneužitím práva a postup správního orgánu I. stupně se jeví dostatečným a přiměřeným. Argumentace žalobce, že se k takovým podkladům nemohl vyjádřit, je přitom zcela lichá, neboť je to právě zmocněnec žalobce, kdo v příslušných řízeních vystupuje a tvrzeného řidiče opakovaně účelově uvádí, a tato úřední činnost je mu dobře známa.
12. Žalovaný podotkl, že pokud žalobce opakovaně a dlouhodobě podává správním orgánům obsahově zcela totožná podání s týmiž námitkami, je zcela samozřejmé, že i navazující rozhodnutí budou v praxi velmi podobná. Z těchto skutečností nelze dovozovat, že snad správní orgány nevěnovaly dané věci dostatečnou individuální pozornost.
13. K namítané neústavnosti správního deliktu provozovatele vozidla žalovaný uvedl, že jsou správní orgány vázány platným právem a jsou povinny jej aplikovat, aniž by jim příslušelo spekulovat nad jeho ústavností.
14. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

15. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání na den 25. 4. 2019.
16. Žalobce ve stručnosti odkázal na obsah podané žaloby a dále podotknul, že v době podání žaloby ještě nebyl publikován rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 10 As 308/2016, tudíž měl žalobce za to, že by měla být stran prekluze aplikována ta judikatura, která byla opačná, a to z důvodu, že judikatorní změny lze uplatňovat pouze pro futuro, neboť v opačném případě by došlo k porušení právní jistoty. K tomu odkázal na závěry pléna Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/2014. Z metodiky Ministerstva dopravy i žalovaného nadto vyplývalo, že lhůta k projednání přestupku je jednoletá, tudíž měl žalobce v tomto ohledu legitimní očekávání, k čemuž upozornil na

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 59/2010, a nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 18/2014.

17. Žalovaný plně odkázal na vyjádření k žalobě, přičemž měl za to, že většinou uplatněných námitek se již správní soudy opakovaně zabývaly.
18. Soud k důkazu provedl rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 4. 2017, č. j. ODSČ-62120/17-22, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, když porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno dne 22. 10. 2015. Žalovaný k tomuto uvedl, že pokud mělo být společné řízení vedeno, nemohl se o této skutečnosti žalovaný bez informace od správního orgánu I. stupně sám o sobě dozvědět.
19. Žalobce závěrem k námitce vadě výroku správních rozhodnutí upozornil na závěry rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 57 A 21/2017, jakož i zdejšího soudu, a to ze dne 26. 12. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37, a ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015-29.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
21. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
23. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
24. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení

sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

25. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

26. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
27. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
28. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej

vedlo
k závěru napadeného rozhodnutí.

29. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
30. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
31. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námítky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře

(a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

33. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
34. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat

na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007,

č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu

ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

35. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Prekluze

36. Předně soud k námitce promlčení správního deliktu provozovatele vozidla uvádí, že tato není důvodná.

37. Silniční zákon výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v ustanovení § 125e odst. 3, podle kterého *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.* Ustanovení § 125e odst. 5 silničního zákona pak v předmětné době (tj. do 6. 11. 2014) stanovilo, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.* – nikoliv tedy správné písmeno f), kde je upravena odpovědnost nepodnikajících fyzických osob.

38. Nejvyšší správní soud přitom v rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017 – 40, v obdobné věci dovodil, že odpovědnost osoby za správní delikt nezanikla, neboť namísto analogie se zákonem o přestupcích, mělo být pro délku prekluzivní lhůty analogicky užito ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona, tj. lhůta pro zánik odpovědnosti u právnických osob. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, „(...) že *smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je (a vždy bylo) vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, dopustily-li správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém silničním zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání nepodnikajících fyzických osob, byl a je § 125f. Pokud tedy § 125e odst. 5, in fine silničního zákona ve znění před novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o zjevnou chybu a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.*“ Ke shodným závěrům ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v jiných rozhodnutích (srov. např. rozsudky ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 – 56, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 28).

39. Lze tedy uzavřít, že užití analogie ve vztahu k ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích není namístě. Na zánik odpovědnosti provozovatele vozidla bylo i přede dnem 7. 11. 2014 (před účinností novely č. 230/2014 Sb.) nutno analogicky aplikovat prekluzivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 125e odst. 3 tohoto zákona. Odpovědnost žalobce za správní delikt tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán I. stupně *nezahájil řízení „do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Vzhledem k tomu, že přestupek nezjištěného řidiče byl spáchán dne 17. 10. 2014 a

k zahájení správního řízení došlo dne 16. 5. 2016 (oznámením o zahájení správního řízení o správním deliktu), je zřejmé, že byla dodržena jak dvouletá subjektivní, tak čtyřletá objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti provozovatele vozidla.

40. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že uvedené závěry se uplatní vůči jednání žalobce i po účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a s ním souvisejících zákonů, neboť nová právní úprava není pro žalobce příznivější.

Společné řízení

41. Za stěžejní žalobní námitku považuje krajský soud namítané nerespektování ustanovení § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona ze strany správních orgánů, které nevedly společné řízení.
42. Dle ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona, *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.* Odstavec 3 téhož ustanovení specifikuje postup při ukládání pokuty ve společném řízení a uvádí, že *za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.*
43. Prostudováním obsahu správních spisů dospěl zdejší soud k závěru, že se žalobce nepochybně dopustil více správních deliktů provozovatele vozidla a příslušným k jejich projednávání byl Magistrát města Brna, tj. správní orgán I. stupně. Z přehledu skutečností, které ze spisů vyplynuly, je též zřejmé, že správní orgán I. stupně vedl řízení o předmětných správních deliktech po určitou dobu souběžně. Vycházejí i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) samotné porušení ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Analogicky lze odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu, který rozhodoval v totožné věci, byť o přestupku řidiče vozidla: „*Uvedené ustanovení (§ 57 odst. 1 zákona o přestupcích - pozn. soudu) je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54).*“
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 dovedl, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. K této zásadě se Nejvyšší správní soud vyslovil např. i ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67, dle něhož „*(...) použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, konstatoval: „*Správním deliktem je protiprávní*

jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.“

45. Protože se žalobce druhého postihnutého správního deliktu dopustil (dne 22. 10. 2015) v období před oznámením prvostupňového rozhodnutí, jímž byl za spáchání prvního, nyní posuzovaného, správního deliktu potrestán (do dne 22. 7. 2016), kdy bylo žalobci doručení stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno prvostupňové rozhodnutí, jednalo se o jejich vícečinný souběh stejnorodý.
46. Podle ustanovení § 35 trestního zákona se při postihu souběhu trestných činů ukládá úhrnný nebo souhrnný trest. Tyto tresty „(...) představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004). Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení (§ 20 odst. 1 trestního řádu) či ne. Při ukládání úhrnného i souhrnného trestu soud vychází ze stejných zásad. Z hlediska trestního práva nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.
47. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62). V posuzované věci však z navazujícího napadeného rozhodnutí není takové uplatnění zásad patrné, neboť žalovaný nikterak nezohlednil při rozhodování o uložení trestu a povinnosti uhradit náklady řízení spáchání více správních deliktů žalobcem.
48. Ze shora označených důvodů považuje krajský soud námitku za důvodnou, neboť správní orgán nespojením věcí a uložení sankce bez přihlédnutí ke spáchání více správních deliktů zatížil řízení vadou dopadající na zákonnost rozhodnutí. Výrok obou rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto nemůže obstát. V obecné rovině se však soud vyjádří i k jednotlivým dalším námitkám, jež žalobce uplatnil.

Vady výroku

49. Žalobce namítal také nedostatečné vymezení způsobu spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť nebylo přesně specifikováno, jakého protiprávního jednání se nezjištěný řidič vozidla žalobce dopustil. Ani tato námitka není důvodná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „*neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušením povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Stará osada 15 v Brně dne 17.10.2014 v 15:23 hod.*“
50. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 -73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].
51. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud připouští, že vymezení způsobu spáchání přestupku nebylo zcela specifikováno – nebylo výslovně uvedeno, že vozidlo žalobce stálo za zákazovou značkou –, nicméně je ještě akceptovatelné. Vedle slovního spojení „neoprávněné zastavení nebo stání“ totiž popis skutku obsahuje i ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, dle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Vzhledem k tomu si proto lze z výroku prvostupňového rozhodnutí učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež je navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a také obsahem správního spisu. Žalobce ostatně ani blíže nekonkretizoval, v čem přesně spatřoval újmu, jež mu shora popsáním vymezením skutku vlastně vznikla.
52. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 silničního zákona se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
53. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona doslovně stanovuje, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
54. Je pravdou, že v ustanovení § 10 silničního zákona je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení.

Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 208/2016).

55. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena, a že toto jednání mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona.
56. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Ani této námitce proto soud nemohl vyhovět.
57. Žalobce dále namítl, že ve výroku není uveden odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidlo pro výměru sankce, tedy ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona.
58. Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na straně 4 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 silničního zákona. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona tak není důvodná.
59. Žalobce dále namítal, že není zřejmé, zda měl skutek za následek dopravní nehodu či nikoliv. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33). Výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností.
60. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 - 35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti.
61. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona se *právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody. Podle názoru krajského soudu žalobce v této souvislosti nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla, nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná. Zdejší soud tak shledává námitku nedůvodnou.
62. Stran určení způsobu, jak uhradit uloženou pokutu krajský soud poznamenává, že uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká

ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy.

63. Danou námitku tudíž zdejší soud považuje pouze za účelové tvrzení a shledává ji za nedůvodnou. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí jak bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení, tak platbu v hotovosti. Je zcela jistě na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.
64. Jestliže žalobce namítal, že z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místu, kde a kdy se městská policie o spáchání údajného správního deliktu dozvěděla, musí soud uvést, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec a vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má za to, že požadavek na prokazování skutkového stavu, který vyplývá z této žalobní námitky, by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
65. Podstatné pro trestnost jednání v souzené věci je tedy to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
66. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič, případně provozovatel vozidla, stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 dní (každý den na tomtéž místě), byl by zcela jistě oprávněn namítat, že se jednalo o jedno a totéž jednání – neoprávněné stání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
67. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně popsal deliktní jednání a v souladu s již výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání. Stejně tak fotografie a další listiny

provedené jako důkaz jasně identifikují místo stání vozidla, jakož i fakt, že toto vozidlo stálo v místě, kde to není dovoleno. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu jasně vymezují, kde se delikt stal, a závěr, že byl spáchán na pozemní komunikaci Stará osada 15 v Brně dne 17. 10. 2014 v 15:23 hod, je jimi dostatečně odůvodněn, pročez krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

68. Konkrétně dále žalobce brojil proti tomu, že bylo nepřesně stanovené místo skutku, neboť se jedná o rozsáhlý objekt. Krajský soud k tomu poznamenává, že k podpoře svých tvrzení nenavrl žalobce v řízení před soudem žádné důkazy, které by vyvrátily nebo zpochybnil obsah správního spisu a určení místa spáchání přestupkových jednání. Za této situace se tak jedná o pouhá tvrzení žalobce. Žalobce je v řízení před správními soudy povinen unést i důkazní břemeno, neboť řízení před správními soudy není ovládáno vyšetřovací zásadou.

S ohledem na to, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, soud se jeho tvrzeními po věcné stránce nezabýval.

69. Pouze na okraj soud konstatuje, že určení místa přestupkového jednání prostřednictvím adresy některého z blízkých domů může být nepřesné, neboť pouze rámcově označuje místo spáchání přestupkového jednání tak, aby byla vyloučena jeho zaměnitelnost s jiným skutkem. Jistě si lze představit, že by bylo lepší vymezovat místo zcela konkrétně např. prostřednictvím GPS souřadnic, nicméně pokud nehrozí zaměnitelnost skutku, lze akceptovat i vymezení místa spáchání s určitou nutnou mírou nepřesnosti danou umístěním jednotlivých staveb, ke kterým správní orgán ukotví místo spáchání deliktu.

70. Krajský soud jen doplňuje, že řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 16. 5. 2016. V oznámení o zahájení správního řízení byl správní delikt vymezen obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností i místa spáchání deliktu. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v oznámení o zahájení řízení. Přestupek nezjištěného řidiče byl i v oznámení o zahájení řízení vymezen zcela konkrétně odkazem na konkrétní zákonné ustanovení a žalobce tak musel mít jasnou představu o tom, v čem přestupek nezjištěného řidiče spočíval. Proto nemohlo dojít k omezení jeho práva na obhajobu.

71. Žalobce současně namítal, že považuje za vadu, že z výroku nelze dovodit, že by skutkové závěry činil správní orgán, neboť výrok je koncipován tak, že se jedná o zjištění jiného subjektu, a to městské policie. Ani toto tvrzení neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť skutková věta pouze a jedině obsahuje vyjádření toho, kdo porušení právní povinnosti zjistil, a to bez dopadu na práva a povinnosti žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých důkazů správní orgány vycházely, a to i v závěru, že ke zjištění porušení povinnosti došlo městskou policií.

72. Žalobce považoval za vadu i to, že ve výroku je uvedeno alternativně, že se jednalo buď o neoprávněné zastavení anebo stání, přitom správní orgán by měl konkretizovat, zda

se jednalo o stání, nebo o zastavení. Podle přílohy 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, značka *zakazuje zastavení nebo stání, tj. uvedení vozidla do klidu, kromě případů vyvolaných okolnostmi v provozu na pozemních komunikacích jako je např. stojící kolona vozidel apod.* Lze tedy dovodit, že v případě, kde se hovoří o zastavení a stání, je potřeba to vykládat tak, že je porušením právní normy jak samotné zastavení, tak i stání, tedy obě dvě činnosti samostatně, neboť v případě, kdy by mělo být sankcionováno jednání jako zastavení a stání dohromady, tak se fakticky jedná pouze o sankcionování stání, jelikož stání v sobě imanentně zahrnuje i zastavení jako kratší a účelově určený časový úsek.

73. Jinými slovy, pokud v případě porušení značka správní orgán I. stupně ve výroku uvedl „zastavení nebo stání“ je jisté jeho výrok nepřesný, neboť měl jasně určit, zda se jednalo o zastavení nebo stání, nicméně na újmu práv to žalobci být nemohlo, protože obě jednání jsou touto skutkovou podstatou, resp. dopravní značkou, kryta a ani by tak nebylo možné rozlišovat mezi nimi v úvahách o sankci, neboť by se jednalo o dvojí přičítání téže skutečnosti.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

74. Krajský soud se dále zabýval tím, zda jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného opřena o dostatek důvodů. Dle zjištění zdejšího soudu se správní orgán I. stupně v rámci svého rozhodnutí vypořádal s tím, proč nezačal řízení proti tvrzenému řidiči vozidla žalobce, odůvodnil, jak dospěl k závěru, že žalobce je provozovatel vozidla, a zkonstatoval závěry, ke kterým dospěl na základě provedeného dokazování. S ohledem na obsah správního spisu soud považuje postup správního orgánu I. stupně za dostatečný a odůvodnění jeho rozhodnutí za zcela postačující. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal v dostatečném rozsahu i s ohledem na podané odvolání žalobce.
75. Ani námitku nesprávného, resp. nedostatečného, hodnocení naplnění materiální stránky deliktu neshledal soud jako důvodnou.
76. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.*“
77. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které

by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012 - 35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 - 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 - 34).

78. Naplnění kterékoliv ze skutečností uvedených v žalobě jako důvody pro pokles nebezpečnosti deliktu pod kritickou hranici nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě poukazuje žalobce, podle názoru soudu nesnižují společenskou nebezpečnost pod kritickou hranici, neboť skutečnosti příkladmo uváděné žalobcem se primárně týkají jednání řidiče a mají tak primárně význam pro případnou sankci za přestupek, nikoliv správní delikt. Soud k tomu poukazuje na to, že dostatečností odůvodnění sankce se zabýval výše a pro stručnost na toto hodnocení proto odkazuje.
79. V případě argumentace, že mělo být doloženo opatření obecné povahy ve smyslu ustanovení § 77 odst. 5 silničního zákona, ve kterém měla mít porušená dopravní značka právní základ, soud konstatuje, že žalobce měl tento požadavek uplatnit již ve správním řízení. Žalobce nicméně tuto skutečnost v průběhu správního řízení nikterak nenamítal, resp. nezpochybnil, že byla porušená dopravní značka v daném okamžiku a na předmětném místě právně závazná. Je třeba poznamenat, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí a pro zákonnost napadeného rozhodnutí je podstatné, zda shromáždil správní orgán dostatek důkazů pro své závěry, které nebyly ve správním řízení relevantně zpochybněny. Tak tomu v nyní posuzovaném případě bylo, neboť žalobce v řízení před správními orgány ve spise založené a provedené listinné důkazy předložené městskou policií relevantně nikterak nezpochybnil. Chybný je přitom názor žalobce, když se domnívá, že správní orgán musí prokazovat jím tvrzené skutečnosti a verze skutkového děje. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku (správního deliktu) některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby své tvrzení prokázal (srov. ustanovení § 52 správního řádu). Názor žalobce by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím. Tvrzení žalobce (nadto uplatněné až v podané žalobě) o tom, že na dané místo mohla předmětnou dopravní značku umístit osoba bez příslušné pravomoci, je tak ryzí spekulací, ke které žalobce nadto ani nepředložil žádné bližší zdůvodnění a důkazy.
80. Žalobce konečně zpochybnil rovněž důkazní podloženost závěrů správních orgánů o spáchání přestupku nezjištěným řidičem vozidla, jenž spočíval v zastavení nebo stání v místě, kde je to značkou zakázáno. Podle žalobce není možné vycházet z oznámení přestupku, které je de facto pouhým úředním záznamem a které nadto obsahuje fotografie, z nichž není zřejmé, kde byly pořízeny. I tato námitka je nedůvodná. Krajský soud

se ztotožňuje s tím, že písemnost (zde oznámení přestupku) nelze posuzovat pouze podle jejího označení, ale zejména podle její skutečné povahy; to však na použitelnosti oznámení přestupku v tomto případě nic nemění. Tato dokumentace totiž svým obsahem v zásadě nepředstavuje nic jiného než souhrn základních údajů a fotografií. Obsahuje pouze údaje o datu, lokalitě, čase zjištění přestupku, údaje o zachyceném vozidle a především fotografie tohoto vozidla. Fotografie mají přitom vlastní vypovídací hodnotu, nejedná se o náhražku svědecké výpovědi (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, bod 20).

81. V této souvislosti je potřeba říci, že ani ze zákona ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z dokumentace (záznamu) přestupku. „Podle § 137 odst. 4 správního řádu (...) nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS)“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35]. V nyní posuzované věci však o tyto případy nejde. Správním orgánem I. stupně byly z předmětné dokumentace převzaty toliko zaznamenané údaje o době a místě přestupku, o automobilu žalobce, jež představují v zásadě jen konstatování skutečností, jež jsou zachyceny na pořízených fotografiích a pak samozřejmě i tyto fotografie. A ty byly zcela zákonně jako důkazy provedeny (viz shora).
82. Na těchto 4 fotografiích je přitom vidět vozidlo tovární značky V.. Na dvou z fotografií (fotografie přídě a zádě vozidla) lze pak zcela průkazně identifikovat i registrační značku žalobce, tj. Na další fotografii je dále viditelné, že vozidlo stojí za značkou ... zakazující zastavení nebo stání. Všechny ve spise založené fotografie jsou přitom navzdory přesvědčení žalobce řádně digitálně označeny datem i časem, kdy byly pořízeny. Podle názoru soudu tyto podklady představují zcela dostatečnou oporu pro závěr, že nezjištěný řidič spáchal přestupek spočívající v neoprávněném zastavení a stání tak, jak byl popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
83. Ze všech fotografií zachycujících celé vozidlo žalobce je zřejmé, že toto vozidlo stojí za předmětnou značkou. Žalobce tedy stál na v místě, kde to bylo dopravní značkou zakázáno, a správní orgán I. stupně to také řádně prokázal. Je sice pravdou, že si správní orgán I. stupně zvolil pro odůvodnění svého rozhodnutí stručnost, nicméně tato skutečnost neměla dle krajského soudu za následek nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepochybně patrné, z čeho správní orgán I. stupně vycházel a jaké byly jeho závěry.

Retroaktivita

84. Tato žalobní námitka byla žalobcem vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobce namítá, že správní orgány neřešily, zda není nová právní úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání údajného správního deliktu, pro žalobce příznivější.

85. I proto může krajský soud zareagovat pouze ve stejné míře obecnosti. Žalobce má zřejmě na mysli, že při uložení výše pokuty odkázal správní orgán na § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, který byl ke dni spáchání přestupku v účinnosti. V době rozhodování správního orgánu I. stupně však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona.
86. Krajský soud přisvědčuje tomu, že měl správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházet z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Nicméně v tomto pochybení správního orgánu I. stupně neshledává takovou podstatu, jež by měla za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je totiž zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jako i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo.

Nezbytné kroky

87. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
V prvé řadě krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně primárně vycházel z toho, že žalobce ve stanovené lhůtě – a ani poté do odložení věci – nezaplátil stanovenou částku (700,- Kč) a ani nesdělil údaje o řidiči vozidla. V takovém případě bylo odložení přestupku, ke kterému došlo ke dni 11. 5. 2015, zcela oprávněné; o tom, že k odložení věci došlo, není sporu, neboť to vyplývá z č.l. 1 správního spisu, kde je otisk razítka (s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení) doplněn o datum a podpis.
88. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že označeného řidiče, A. al A., nekontaktoval proto, jelikož údaje potřebné k určení totožnosti řidiče byly žalobcem sděleny opožděně. Správní orgán I. stupně se tedy s označením řidiče vypořádal a svůj postup odůvodnil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí (jež z pohledu soudního přezkumu tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek) důvody správního orgánu I. stupně výrazně doplnil, přičemž mj. poukázal na skutečnost, že se ze strany zvoleného zmocněnce žalobce jedná o opakovaný a účelový postup, přičemž poukázal na to, že zmocněnec žalobce v obdobných řízeních jakožto osobu řidiče označuje právě A. al A.. Krajský soud považuje v tomto případě takový postup za dostatečný.
89. Pakliže totiž údaje o řidiči vozidla sdělil zmocněnec žalobce až po odložení přestupku, byla jejich validita a relevance již tímto jistě dosti zpochybněna. Vedle toho je potřeba zdůraznit, že postup žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení – společnosti F. C. – v této věci zcela odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti F. C. a Mgr. Voříška při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů, pravidelně provázejí, kdy jsou jako řidiči

opakovaně označovány zemřelé osoby, jednatel zmocněnce p. P. K. či cizinci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39 nebo ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 - 46). Oblíbenou a častou taktikou společnosti F. C. je právě označování cizinců, zpravidla ze zemí mimo Evropskou unii (jako nyní v případě pana A. al A.), kteří jsou pro správní orgány zcela nekontaktní. Smyslem tohoto postupu je zbavit provozovatele vozidel, kteří uzavřeli smlouvu o tzv. „pojištění proti pokutám“ odpovědnosti za správní delikt.

90. Žalobce má jistě právo hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35). Krajský soud je toho názoru, že po správních orgánech nelze požadovat, aby se pokoušeli o kontaktování označeného řidiče i v případě, kdy je zřejmé, že jakékoliv doručování předvolání skončí bez výsledku nebo že jde jen o obstrukční taktiku účastníka řízení. Šlo by tak vlastně jen o činnost pro činnost bez jakéhokoliv reálného základu.
91. Krajský soud přitom nepřehlédl, že osoba A. al A. se vyskytuje i v rozhodovací činnosti správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017 - 31). V tomto rozsudku je výslovně uvedeno, že příslušný správní orgán doručoval této osobě předvolání k podání vysvětlení na obě uvedené adresy, přičemž zásilky se vrátily s poznámkou „adresát neznámý“. Uvedené tak potvrzuje shora popsané závěry o tom, že jakékoliv doručování předvolání by bylo v tomto případě bezpředmětné.
92. Uváží-li soud, že údaje byly zmocněncem žalobce sděleny opožděně a že správní orgány měly povědomí o opakovaném a zjevně účelovém označování osoby A. al A. (vycházely ze skutečností známých o této osobě z jejich vlastní úřední činnosti, kterou žalovaný také specifikoval), lze akceptovat, že již předvolání v této věci správní orgán I. stupně pro nadbytečnost nezasílal a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce). Soud přitom zcela souhlasí se žalovaným, že pokud žalovaný při svém rozhodování vycházel ze zkušeností vyplývajících z jeho úřední činnosti stran zmocněnce žalobce (tj. společnosti F. C.), nemůže se tentýž zmocněnec dovolávat za žalobce porušení práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť je to právě společnost F. C., která v obdobných řízeních vystupuje a opakovaně užívá účelové praktiky, tudíž jí veškeré skutečnosti z nich vyplývající musí být bezpodmínečně známy.

Zavinění

93. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7.

2017

do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.

94. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
95. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
96. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
97. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavce 3,

kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

98. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
99. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Nepřezkoumatelnost z důvodu šablonovitosti

100. Zdejší soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro jeho zjevnou šablonovitost. Obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (dnes přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace na prokázání skutkového stavu i právní hodnocení.
101. Podle názoru soudu jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného pojednávají o všech relevantních skutečnostech, které byly o deliktním jednání zjištěny. Současně z nich vyplývá, jakým způsobem se správní orgány zabývaly aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav a z obou napadených rozhodnutí je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně i žalovaný řídili.
102. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto skutkově i právně shodných situacích, nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
103. Krajský soud tak považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro tvrzený nedostatek důvodů a šablonovitost za nedůvodnou.

Protiústavnost

104. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

105. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného včetně jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
106. Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tedy bude nutno napravit vytýkaná pochybení jak žalovaného, tak rovněž správního orgánu I. stupně.

107. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Podle ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.* Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení mu tak nepřísluší.
108. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobci náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení (společnost F. C., s.r.o.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobce nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Zvolený způsob procesní obrany ve správním řízení, stejně jako způsob obrany v soudním řízení, včetně osob zastupujících žalobce odpovídají procesním strategiím a osobám, které jsou spojeny s tzv. pojištěním proti pokutám, kterou nejen zdejší soud považuje za aktivitu, která poskytuje provozovatelům vozidel pocit ochrany před případnou sankcí za porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci, což v konečném důsledku vede k ignorování pravidel silničního provozu v domnění, že jim nehrozí žádná sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Taková činnost je podle názoru zdejšího soudu krajně společensky nebezpečná, jakkoliv není výslovně zakázána zákonem. Obecně soud nemůže přistoupit na posvěcení takovéto činnosti, která má umožnit provozovatelům vozidel vyhnout se jejich odpovědnosti a s tím souvisí i to, že soud nepovažuje za možné aprobovat její částečné financování cestou přiznávání náhrad nákladů soudních řízení, je-li úspěch žalobce před soudem právě důsledkem obstrukční činnosti a nikoliv kontinuální snahy žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu.
109. Konkrétně v nyní projednávané věci zvolil žalobce dvě modelové obstrukční taktiky. První z nich spočívala v uvedení, že vozidlo řídila osoba, které se obecně ve správních řízeních nedaří doručovat (A. al A.). Druhá pak spočívala v ponechání si veškerých námitek, včetně klíčové námitky (pro kterou bylo následně žalobě vyhověno), až pro soudní řízení.
110. Bylo-li by cílem žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu, zcela jistě mohl klíčové námitky směřující k nutnosti vedení společného řízení uplatnit v rámci odvolání, aby byla tato nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena.
111. Jeho cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce přesvědčen) naopak bylo využít tohoto nedostatku pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení.
112. V souzené věci se jedná o vadu, která mohla být napravena žalovaným, pokud by na ni žalobce řádně upozornil. Stejně tak se jedná o vadu, ke které soud mohl přihlídnout pouze k řádně uplatněné námitce, neboť se jedná o procesní pochybení správního

orgánu, ke kterému soud nemůže přihlížet ex offio. Stejně tak se jedná o vadu, které si sice správní orgán mohl všimnout, nicméně samotné nevedení společného řízení není vadou, pro kterou by bylo nutné rušit napadeného rozhodnutí, jak soud uvedl výše. V případě, že žalobce proti této vadě ve správním řízení nebrojil, jedná se o zcela jistě účelový a obstrukční postup, který nebude požívat ochrany soudu.

113. Z uvedeného jasně pramení snaha dosáhnout zrušení rozhodnutí až v tom stádiu řízení, kdy bude zajištěna náhrada nákladů řízení, a tedy nikoliv ochrana práv žalobce jakmile je to primárně možné.
114. Zároveň je nutné konstatovat, že stejně jako žalobce namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou formulářová, tak shodně žaloby vypracovávané zástupcem žalobce jsou typologicky formulářovými žalobami. Soud tak vynaložené náklady na právní zastoupení nepovažuje za skutečné „náklady řízení“, resp. za účelně vynaložené náklady řízení.
115. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč, které odpovídají výši soudního poplatku, který žalobce musel uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.
116. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. května 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.